

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **O. S.**, zastoupen Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou se sídlem Reální 172/2, Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 1. 2019, č. j. 19 A 50/2018 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 3. 2018, č. j. KRPS-151990-59/ČJ-2016-010022, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

[2] Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. CPR-11719-2/ČJ-2018-930310-V243, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Podle krajského soudu byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V řízení byl náležitě zjištěn skutečný stav věci, přičemž nedošlo k žádným vadám v řízení. I podle soudu poskytuje správní spis jednoznačnou oporu pro závěr, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku žalobce, že Policie České republiky nemá oprávnění kontrolovat cizince, zda mají pracovní povolení. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) zamítl.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle stěžovatele správní orgány a krajský soud porušily § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Nebylo doloženo, že stěžovatel obdržel za práci odměnu. Krajský soud pak nadto nevypořádal všechny uplatněné námitky a nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na shromážděný spisový materiál.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[9] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75,

pokračování

všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[10] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by se krajský soud opomněl zabývat uplatněnými žalobními námitkami. Zabýval se povahou vykonávané práce, resp. otázkou, zda byl stěžovatel odměňován (podrobněji viz dále).

[11] Stěžovatel dále namítal, že v řízení před správními orgány a krajským soudem došlo k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

[12] Podle § 2 odst. 1 a 4 správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, přičemž dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Účelem daného ustanovení je zajistit, aby správní rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je tedy nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou objektivního a nestranného přístupu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69 atp.).

[13] Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány v dané věci výše uvedeným povinnostem dostály. Bylo jednoznačně prokázáno splnění podmínek uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Ostatně stěžovatel v tomto ohledu uplatňuje povětšinou pouze obecné námitky. Řízení o kasační stížnosti je však ovládáno zásadou dispoziční; kasační soud je vázán, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen

nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. V řízení o kasační stížnosti je to stěžovatel, který vymezuje hranice soudního přezkumu. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, jakož i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Právě uvedené platí i pro další obecné námitky stěžovatele.

[14] Se stěžovatelem pak nelze souhlasit v tom, že by se § 2, § 3 a § 50 správního řádu vztahoval i na správní soudy. Jak vyplývá z § 1 a násl. správního řádu, tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávních celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (pro které správní řád zavádí zkratku „správní orgán“). Krajský soud však nevystupoval v daném řízení v pozici správního orgánu. Vystupoval jako orgán moci soudní, na kterého dopadají povinnosti uvedené zejména v soudním řádu správním (s. ř. s.).

[15] Krajský soud přitom postupoval v souladu s uvedeným zákonem (s. ř. s.). Na podkladě žalobní argumentace důkladně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí. Důkladně vypořádal i námitku stěžovatele poukazující na to, že stěžovatel nebyl za práci odměňován. Mj. uvedl, že žalobci (stěžovateli) nelze přisvědčit, že vykonával přátelskou výpomoc, za kterou nebyl odměňován. Ze spisu vyplývá, že práci vykonával na stavbě rodinného domu v Kamenici pro společnost INCOM PLUS s. r. o., pod její kontrolou, přičemž byl za provedenou práci odměňován (obdržel 5 000 Kč a dále mu bylo hrazeno ubytování a stravování). Stěžovatel přitom uvedené závěry krajského soudu nezpochybňuje. Nejvyšší správní soud dodává, že ve správním spisu je založen jak protokol o výpovědi stěžovatele, tak i osoby, která mu práci zařídila a na stavbě jej i úkolovala (Artem Hubetskyy, majitel a jednatel společnosti INCOM PLUS s. r. o.), ze kterých vyplývá, že stěžovatel předmětné práce nevykonával bezúplatně. Podrobněji odkazuje soud na rozsudek krajského soudu, resp. rozhodnutí správních orgánů, které se tím dostatečně zabývaly. Pokud pak stěžovatel namítal, že České republice nevznikla jeho jednáním žádná újma, konstatuje soud, že zákon neumožňuje vydat rozhodnutí o vyhoštění pouze za situace, že vznikla České republice újma.

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel byl vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je přitom možný na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat

pokračování

princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo Evropské unie (čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství), které je založeno na respektování a ochraně čtyř základních svobod, a to volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu. Podpůrně viz judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 - 14, a ze dne 13. 12. 2018, č. j. 2 Azs 243/2018 - 17 atp.).

[17] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí.

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu